

פרשת קרח פרק טז-יז-יז קרח ועדתו

עמוד ב: המשך מבנה הפרק ומקבילות

מקבילות:
כו-ט-יא.
תהילים קו, טז-יח
ביטויים זהים
בחטא בני אהרון-
ויקרא י, א-ו.
גם עוזיהו לקח
קטורת ונצטרע-
דה"ב כו, טז-כא.

דברי עדת קרח
ובטגונו זהה
תשובת משה

מי שמדף לאיש
שר וספט עלינו...
שמות ב, יד דברי
הניצים, ומהדמיון
לדברי דתו ואבירים
פה, זיהו חז"ל
הדוברים שם.

עיקר הדברים

א ויקח קרח, בן-יצהר בן-קהת בן-לוי; ודתו ואבירים בני אליאב, ואון בן-פלת-בני ראובן.
ב ונקמו לפני משה, ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים, **נשיא** עדה קראי מועד, אנשי-
שם. ג ויקהלו על-משה ועל-אהרן, ויאמרו אליהם **רב-לכם** כי כל-העדה **כלם קדשים**,
ובתוכם ה'; ומדוע **תתנשא**, על-קהל ה'. ד וישמע משה, ויפל על-פניו. ה **וידבר** אל-קרח
ואל-כל-עדתו, לאמר, בקר וידע ה' את-אשר-לו **ואת-הקדוש**, והקריב אליו; ואת אשר
יבחר-בו, יקריב אליו. ו זאת, עשו: קחו-לכם מחתות, קרח וכל-עדתו. ז ותנו בהן אש
וישימו עליהן קטרת לפני ה', מחר, והיה האיש אשר-**יבחר ה'**, הוא **הקדוש**; **רב-לכם**, בני
לוי. ח **ויאמר** משה, אל-קרח: שמעו-נא, בני לוי. ט המעט מכם, כי-הבדיל א-להי ישראל
אתכם מעדת ישראל, להקריב אתכם, אליו-לעבד, את-עבדת משפן ה', ולעמד לפני העדה,
לשרתם. י ויקרב, אתך, ואת-כל-אחיך בני-לוי, אתך; ויבקשתם, גם-כהנה. יא לכו, אתה
וכל-עדתך-הנעדים, על-ה'; ואתהן מה-הוא, כי תלונו (תלינו) עליו. יב וישלח משה, לקרא
לדתו ולאבירים בני אליאב; **ויאמרו, לא נעלה**. יג **המעט, כי העליטנו מארץ זבת חלב ודבש,**
להמיתנו, במדבר: **כי-תשטרר עלינו, גם-השתרר:** יד **אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש,**
הביאתנו, ותתן-לנו, נחלת שדה וכרם; העיני האנשים ההם, תנקר-**לא נעלה**. טו ויחור
למשה, מאד, ויאמר אל-ה', אל-תפן אל-מנחתם; **לא חמור אחד מהם, נשאתי, ולא הרעתי**
את-אחד מהם. טז ויאמר משה, אל-קרח, אתה וכל-עדתך, היו לפני ה': אתה והם ואהרן,
מחר. יז וקחו איש מחתתו, ונתתם עליהם קטרת, והקרבתם לפני ה' איש מחתתו, חמשים
ומאתים מחתת; ואתה ואהרן, איש מחתתו. יח **ויקחו איש מחתתו, ויתנו עליהם אש,**
וישימו עליהם, קטרת; ויעמדו, פתח אהל מועד-ומשה ואהרן. יט ויקהל עליהם קרח את-
כל-העדה, אל-פתח אהל מועד; ויגא כבוד-ה', אל-כל-העדה. כ וידבר ה', אל-
משה ואל-אהרן לאמר. כא הבדלו, מתוך העדה הזאת; ואכלה אתם, כרגע. כב ויפלו על-
פניהם, ויאמרו, אל, א-להי הרוחות לכל-בשר: האיש אחד יחטא, ועל כל-העדה תקצף.
כג וידבר ה', אל-משה לאמר. כד דבר אל-העדה, לאמר: העלו, מסביב,
למשפן-קרח, דתו ואבירים. כה ויקם משה, וילך אל-דתו ואבירים; וילכו אחריו, זקני
ישראל. כו וידבר אל-העדה לאמר, סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה, ואל-
תגעו, בכל-אשר להם: פן-תספו, בכל-חטאתם. כז ויעלו, מעל **משפן-קרח** דתו ואבירים-
מסביב; ודתו ואבירים יצאו נצבים, פתח אהליהם, וינשיהם ובניהם, וטפם. כח ויאמר,
משה, בזאת תדעו, כי-ה' שלחני לעשות את כל-המעשים האלה: כי-לא, מלבי. כט אם-
פמות כל-האדם, ימותו אלה, ופקדת כל-האדם, ופקד עליהם-לא ה', שלחני. ל ואם-בריאה
יבא ה', **ויפצתה האדמה את-פיה ובלעה אתם** ואת-כל-אשר להם, וירדו חיים, שאלה-
וידעתם, כי נאצו האנשים האלה את-ה'. לא ויהי, ככלתו, לדבר, את כל-הדברים האלה;
ותבקע האדמה, אשר תחתיהם. לב ותפתח הארץ את-פיה, ותבלע אתם ואת-בתיהם, ואת
כל-האדם אשר לקרח, ואת כל-הרכוש. לג וירדו הם וכל-אשר להם, חיים-שאלה; ותכס
עליהם הארץ, ויאבדו מתוך הקהל. לד וכל-ישראל, אשר סביבתיהם-נסו לקלם: כי אמרו,
פן-תבלענו הארץ. לה **ואש יצאה, מאת ה'; ותאכל, את** החמשים ומאתים איש מקריבי
הקטרת. מ וידבר ה', אל-משה לאמר. נ אמר אל-אלעזר בן-אהרן
הכהן וגרם את-המחתת מבין **השרפה** ואת-האש זרה-הלאה: כי קדשו. ג את מחתות החטאים
האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח-כי-הקריבם לפני-ה' ויקדשו; ויהיו לאות
לבני ישראל. ד ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר הקריבו השרפים; וירקעום צפוי
למזבח. ה זכרון לבני ישראל למען אשר **לא-יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא** להקטיר
קטרת לפני ה'; ולא-יהיה כקרח וכעדתו כאשר דבר ה' ביד-משה לו.
ו וילנו כל-עדת בני-ישראל, ממחרת, על-משה ועל-אהרן, לאמר: אתם המתם, את-עם ה'.
ז ויהי, בהקהל העדה על-משה ועל-אהרן, ויפנו אל-אהל מועד, והנה כסהו הענן; ויגא,
כבוד ה'. ח ויבא משה ואהרן, אל-פני אהל מועד. ט וידבר ה', אל-משה
לאמר. י הרמו, מתוך העדה הזאת, ואכלה אתם, כרגע; ויפלו, על-פניהם. יא ויאמר משה
אל-אהרן קח את-המחתה ותן-עליה אש מעל המזבח ושים קטרת, והולך מהרה אל-העדה,
וכפר עליהם: כי-יצא הקצף מלפני ה', החל הנגף. יב ויקח אהרן כאשר דבר משה, וינץ אל-
תוף הקהל, והנה החל הנגף, בעם; ויתן, את-הקטרת ויכפר על-העם. יג ויעמד בין-המתים
ובין החיים; ותעצר המגפה. יד ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבוע מאות-מלבד
המתים על-דבר-קרח. טו וישב אהרן אל-משה אל-פתח אהל מועד; והמגפה נעצרה.

את-שור מי...
לקחתי וחמור מי
לקחתי ואת-מי
עשיתי את-מי
רבות...שמואל
אומר אחרי
המליך את שאול
שמי"א יב, ג

ביטוי חריג,
לאמר שזו
מרידה גם בה'
והקימו מרכז
חדש.

ביטוי אצל קין-
ועתה ארוך אתה
מן האדמה אשר
פצתה את פיה
בראש ד, יא.
יתכן שעוון קרח
חמור כרצח.

מוכר-
אש זרה אשר לא
צוה אותם-
בחטא בני אהרון.

ביטויים זהים
לחטא בני אהרון
(ויקרא י, א-ו),
ומפוט הדברים
החטא היה זהה.
הרצון להתקרב
יותר מדי לקדוש.

Parashat Korah

Beyond the unique and fascinating account of the rebellion of Korah and his companions against the leadership of Moshe, the expressions used by the Torah offer an intriguing literary perspective on the story. Datan and Aviram open and close their statement with the words **lo na'aleh – we will not come up** – emphasizing their insolence in their interaction with Moshe. Moreover, their use of the expression **“a land of milk and honey”** with reference to Egypt raises the level of their impertinence.

It is also worth noting that **certain terminology is used by Korah's companions**, and that Moshe responds by using **those same terms**, indicating that he is trying to deal with them in their own language.

A particularly intriguing expression is **mishkan Korah – “Korah's tent”** – which is somewhat shocking inasmuch as it stands in contrast with *mishkan ha-edut* – “The tent of testimony,” i.e., the Tabernacle of God.

The punishment of having the ground swallow up Korah and his companions reminds us of the sin of Kayin who murdered Hevel and calls attention to the level of anger felt by God against the participants in this rebellion. In several passages the Torah compares this story to other Biblical narratives in a subtle manner, offering insight into the differing intentions of the various groups in the story; not all of them are identical.